

Горобець

Іван Тургенєв

Я повертався з полювання і йшов по алеї саду. Собака бігла попереду мене.

Раптом вона зменшила свої кроки і почала крастися, як би зачувши перед собою дичину.

Я глянув уздовж алеї і побачив молодого горобця з жовтизною близько дзьоба і пухом на голові. Він впав з гнізда (вітер сильно качав берези алеї) і сидів нерухомо, безпорадно розчепіривши крильця, які тільки почали проростати.

Моя собака повільно наближалася до нього, як раптом, зірвавшись з близького дерева, старий черногрудий горобець каменем впав перед самою її мордою — і весь кострубатий, спотворений, з відчайдушним і жалюгідним писком стрибнув рази два в напрямку зубастої розкритої пащі.

Він кинувся рятувати, він затулив собою своє дітинча ... але все його маленьке тіло тремтіло від жаху, голосок здичавів і охрип, він завмирав, він жертвував собою!

Яким величезним чудовиськом повинна була йому здаватися собака! І все-таки він не міг всидіти на своїй високій, безпечній гілці ... Сила, сильніше його волі, скинула його звідти.

Мій Трезор зупинився, позадкував ... Видно, і він визнав цю силу.

Я поспішив відкликати збентеженого пса — і пішов, побоявшись.

Так; не смійтеся. Я обожнював того маленького героїчного птаха, схилявся перед любовним його поривом.

Любов, думав я, сильніше смерті і страху смерті. Тільки нею, тільки любов'ю тримається і рухається життя.

Квітень, 1878 р.